

În rolurile principale: pierdut & găsit

OAMENI OBIȘNUIȚI...

Poveștile lor de viață, una după alta, sunt marcate de intrigi, poticneli și uneori de fapte scandaloase. Cine sunt ei? Sunt personajele din rolurile principale ale Scripturii. Asemenea nouă, acești oameni *obișnuiți* s-au poticnit și s-au zbatut. Și ei s-au confruntat cu consecințele propriilor păcate, dar, odată ce L-au întâlnit pe Dumnezeu viu, care nu doar eliberează de poveri, ci poate chiar să transforme obișnuitul în extraordinar, au înțeles că El poate face toate lucrurile noi.

Noi înșine ne regăsim în povestea lor. Ne regăsim speranța tot acolo unde și-au găsit-o ei: în mâinile unui Dumnezeu extraordinar. Așa că nu descuraja! Dumnezeu este același!

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Asemenea lui Isus
Calmul din mijlocul furtunii
Când Dumnezeu îți șoptește numele
Despre viață
Fără teamă
Fiecare zi merită o șansă
Harul
Înainte de amin
În rolurile principale, vol. 1
În rolurile principale: pierdut & găsit, vol. 2
Îndrăznește să trăiești
Înfruntă-ți uriașii
Nu-i de mirare că e numit Mântuitorul
Nu te îngrijora
Nu totul se învâрте în jurul meu
3:16 Numerele speranței
O dragoste care merită dăruită
Poți să treci și peste asta
Povestea lui Dumnezeu, povestea ta
Salvatorul de lângă tine
Speranță de neclintit
Zile glorioase

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUCADO, MAX

În rolurile principale: pierdut & găsit / Max Lucado. - Oradea: Scriptum,
2020

ISBN 978-606-031-066-2

ÎN ROLURILE
PRINCIPALE
PIERDUT & GĂSIT

ÎNTÂLNIRI CU DUMNEZEUL CEL VIU

Partea a doua

MAX LUCADO

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Cast of Characters: Lost & Found
by Thomas Nelson, a registered trademark of Thomas Nelson, Inc.,
PO Box 141000, Nashville, TN 37214
ISBN 978-0-8499-4658-5
© 2009 by Max Lucado
All Rights Reserved. This Licensed Work published under license.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
În rolurile principale: pierdut & găsit
de Max Lucado

© 2020 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate din traducerea NTR – Noua traducere a Bibliei în limba română. Citatele biblice notate VDC provin din traducerea Dumitru Cornilescu revizuită.

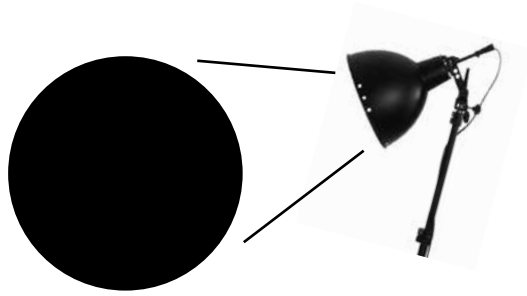
Alte traduceri ale Bibliei folosite: ASV – American Standard Version, CEV – The Contemporary English Version, MSG – The Message, NASB – New American Standard Bible, NEB – New English Bible, NKJV – New King James Version, NLT – New Living Translation, RSV – Revised Standard Version.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-066-2

Tiparul executat în U.E.

*Aș vrea să dedic această carte
unuia dintre cei mai dragi prieteni ai mei
și unuia dintre caracterele mele preferate: Art Hill.
Prezbiter al bisericii de mulți ani, soțul editoarei cărților mele
și în general un tip de milioane. Mulțumesc pentru că ești tu.*

Cuprins

1.	Iair	9
	<i>Să vezi ceea ce nu se vede</i>	
2.	Simon și Maria	21
	<i>Dragoste riscantă</i>	
3.	Iacov	31
	<i>În noroiul Iabokului</i>	
4.	Cornelius	39
	<i>Renunță la aroganță</i>	
5.	Femeia cu scurgere de sânge	51
	<i>O bănuială nebunească și o mare speranță</i>	
6.	Filip	61
	<i>Dărâmă câteva ziduri</i>	
7.	Paraliticul	71
	<i>Cel mai greu lucru pe care l-a înfăptuit Dumnezeu</i>	
8.	Noe	81
	<i>Când nu mai ai speranță</i>	
9.	Femeia prinsă în preacurvie	93
	<i>Învingerea sentimentului de rușine</i>	

10. Petru și Ioan	103
<i>Persecuția: pregătește-te pentru ea, fii gata să o rabzi</i>	
11. Nicodim	113
<i>Ce poate face numai Dumnezeu</i>	
12. Anania și Saul.....	123
<i>Nu renunța la Saul al tău</i>	
13. David.....	133
<i>Prăbușiri colosale</i>	
14. Frații lui Isus	143
<i>Când nu te înțelegi cu restul familiei</i>	
15. Ologul de la poarta frumoasă.....	153
<i>Vezi nevoia, atinge-i pe suferinzi</i>	
16. Isaia	163
<i>Diferit în sfințenie</i>	
17. Îndrăcitul din Gadara.....	173
<i>Alungarea iadului</i>	
18. Leprosul vindecat de Isus	183
<i>Atingerea plină de compasiune a lui Dumnezeu</i>	
19. Mefiboșet	195
<i>Când harul se adâncește</i>	
20. Iosia.....	207
<i>Învinge-ți trecutul</i>	
21. Iov	217
<i>El vorbește în mijlocul furtunii</i>	
22. Petru.....	227
<i>Cântatul cocoșului și eu</i>	
23. Tâlharul de pe cruce	237
<i>Povestea tâlharului răstignit</i>	

Capitolul 1

IAIR

După ce Isus a trecut iarăși cu barca de cealaltă parte, s-a adunat la El o mare mulțime de oameni. Și El stătea lângă mare. A venit la El unul dintre conducătorii sinagogii, pe nume Iair. Când L-a văzut, a căzut la picioarele Lui și L-a rugat fierbinte, zicând: „Fetița mea este pe moarte. Vino și pune-Ți mâinile peste ea ca să fie vindecată și să trăiască!” Isus a plecat împreună cu el...

În timp ce El încă vorbea, au venit câțiva din casa conducătorului sinagogii și au zis:

— Fiuca ta a murit. De ce-L mai deranjezi pe Învățător?

Dar Isus, fără să ia în seamă cuvintele lor, i-a zis conducătorului sinagogii:

— Nu te teme! Crede doar!

N-a dat voie nimănui să-L însoțească în afară de Petru, Iacov și Ioan, fratele lui Iacov. Când au ajuns ei la casa conducătorului sinagogii, Isus a văzut acolo tulburare și pe cei ce plângeau și boceau mult. El a intrat și le-a zis: „De ce sunteți tulburați și plângeți? Copilul n-a murit, ci doarme!” Ei însă râdeau de El.

Isus i-a scos pe toți afară, i-a luat pe tatăl copilului, pe mama acestuia și pe cei ce erau cu El și a intrat acolo unde era copilul. A apucat copilul de mână și i-a zis: „Talita kum!”, care tradus înseamnă: „Fetițo, fie îți zic, scoală-te!” Fetița s-a ridicat imediat și a început să umble. Ea era în vârstă de doisprezece ani. Ei au înmărmurit de mirare. Isus le-a poruncit stăruiitor ca nimeni să nu știe despre aceasta și a spus să i se dea fetiței să mănânce.

MARCU 5:21-24, 35-43

Capitolul 1

Să vezi ceea ce nu se vede

Când fetele mele erau mici, am făcut un experiment. Am rugat-o pe Jenna, care atunci avea opt ani, să meargă într-o parte a camerei, iar pe Andrea, care avea șase ani, să meargă în partea opusă. Eu și micuța Sara, de numai trei ani, stăteam pe canapea și ne uitam la ele. Jenna trebuia să închidă ochii și să meargă. Andrea trebuia s-o ghideze pe Jenna și să-i spună pe unde să meargă ca să ajungă în siguranță la celălalt capăt al camerei.

Folosind instrucțiuni de genul „Fă doi pași mici la stânga” sau „Fă doi pași de uriași înainte”, Andrea a reușit să treacă astfel prin labirintul întortocheat format din scaune, un aspirator și un coș de rufe.

Apoi a venit rândul Jennei să o ghideze pe Andrea pe lângă lampa preferată a mamei lor și a strigat exact înainte ca ea să intre în perete atunci când a încurcat piciorul stâng cu dreptul.

După câteva astfel de ture prin întuneric, s-au oprit vociferând:

— Nu mi-a plăcut, se plânse Jenna. Este cam înfricoșător să mergi fără să vezi.

— Da, și mie mi-a fost frică să nu cad, încuviință Andrea. Făceam pași foarte mici ca să fiu sigură.

Nu cumva îți sună cunoscut? Mie, da. Nici nouă, adulților, nu ne place întunericul. Dar suntem nevoiți să mergem prin el. Și noi, precum Andrea, ne plângem cu privire la cât de înfricoșător este să mergem fără să vedem. Și, de multe ori, ca și Andrea, nu facem decât niște pași timizi ca nu cumva să cădem.

Și avem toate motivele să fim precauți: pentru că suntem orbi. Nu putem vedea viitorul. Nu putem vedea absolut nimic dincolo de prezent. Nu pot să-ți spun cu certitudine că voi apuca să termin acest paragraf cu bine. (*Pfiu*, am reușit!) Și nici tu nu poți fi sigur că vei ajunge să-l citești pe următorul. (Sper că da!)

Și când spun că suntem orbi, nu mă refer la faptul că suntem miopi sau că avem alt defect de vedere. Ci că suntem de-a dreptul orbi. Nu mă refer la o condiție care trece la ieșirea din copilărie, ci vorbesc despre o condiție care nu trece decât odată cu moartea. Suntem orbi. Orbi față de ceea ce ne rezervă viitorul.

Este o limitare care ne caracterizează pe toți. Bogații sunt la fel de orbi ca și săracii. Cei educați sunt la fel de lipsiți de vedere precum cei needucați. Iar vedetele cunosc la fel de puțin ce le rezervă viitorul ca și omul obișnuit.

Niciunul dintre noi nu știe cum vor ajunge copiii noștri în viitor. Niciunul dintre noi nu știe ziua în care va muri. Nimeni nu știe cu cine se va căsători cândva sau dacă o va face. Suntem cu toții absolut orbi față de ceea ce ne rezervă viitorul și nu avem cum să schimbăm acest lucru.

Suntem toți ca și Jenna cu ochii închiși, băjbâind printr-o cameră întunecată, ghidându-ne după vocile familiare, cu o singură diferență însă. Lucrurile dimprejurul Jennei erau lucruri prietenoase și familiare. Ale noastre pot fi ostile și chiar fatale. Frica cea mai mare a ei era să nu se lovească la vreun deget. Însă frica noastră cea mai mare este ceva cu mult mai amenințător: cancerul, divorțul, singurătatea sau chiar moartea.

Și oricât de drept am încerca să mergem, cu siguranță ne vom împiedica și ne vom răni.

Uită-te la Lair. Un bărbat care a încercat să meargă cât de drept a putut. Și, cu toate acestea, calea lui a luat o turnură neașteptată conducând spre o peșteră întunecată în care nu vrea să intre singur.

Iair este liderul sinagogii. Poate pentru mine și pentru tine acest lucru nu înseamnă prea mult, dar, în vremurile acelea, liderul sinagogii era cel mai important bărbat dintr-o comunitate. Sinagoga era centrul religiei, al educației, al conducerii și al activității sociale. Liderul sinagogii era liderul religios senior, profesorul cu cea mai mare distincție, primarul și cel mai cunoscut cetățean, toate într-unul.

Iair le avea pe toate. Siguranța locului de muncă. Aprecierea celorlalți. Pensia asigurată. Prieteni.

Cine ar cere mai mult? Totuși, Iair o face. Pentru că *este nevoit* să ceară mai mult. De fapt, ar da tot acest pachet de beneficii și privilegii pe o singură certitudine – că fiica lui va trăi.

Iair pe care-l vedem în această povestire nu este acel gen de lider țănoș, cu ochi de vultur, îmbrăcat la patru ace. Ci apare mai degrabă ca un orb care imploră să i se dea ceva. El cade la picioarele lui Isus „și L-a rugat fierbinte, zicând: «Fetița mea este pe moarte. Vino și pune-Ți mâinile peste ea ca să fie vindecată și să trăiască!»“ (Marcu 5:23)

Nu face schimb cu Isus. („Fă-mi o favoare și mă voi asigura că ai tot ce-ți trebuie pentru tot restul vieții.“) Nu negociază cu Isus. („Tipii din Ierusalim încep să fie cam iritați de bufoneriile tale. Dacă te ocupi de problema mea, dau și eu la rândul meu câteva telefoane...“) Nu se scuză în niciun fel. („Știi, Isus, în mod normal nu sunt atât de disperat, dar acum am o mică problemă.“)

Nu face decât să implore.

Sunt momente în viață când tot ce ai de oferit este nimic în comparație cu ceea ce ceri să primești. Iar Iair se află exact într-un astfel de moment. Ce ar putea oferi un om în schimbul vieții copilului său? Așadar, se apropie de Isus fără glume. Fără târguieli. Fără mascarade. Situația e cât se poate de clară: Iair e orb față de ce-i rezervă viitorul, dar Isus îl cunoaște. Așa că Iair Îi cere ajutorul.

Iar Isus, care iubește inima sinceră, pornește ca să-i vină în ajutor.

Iar Dumnezeu, care știe cum este să pierzi un copil, Își imputernicește Fiul.

Însă, înaintea ca Isus și Iair să ajungă prea departe, sunt întâmpinați de mesageri venind dinspre casa lui Iair.

„Fiica ta a murit. De ce-L mai deranjezi pe Învățător?“ (v. 35)

Pregătește-te! Ține-te bine! Aici situația ia o turnură neobișnuită. Isus trece de la a fi condus la a conduce, de la a fi convins de Iair la *a-l convinge* pe Iair. De la a fi admirat la a fi batjocorit, de la a ajuta oamenii la a alunga oamenii.

Aici Isus preia controlul.

„Dar Isus, fără să ia în seamă cuvintele lor...” (v. 36).

Îmi place atât de mult această observație! Este principiul esențial pentru a putea vedea ceea ce nu se vede: Nu lua în seamă ce spun oamenii! Lasă-i afară! Oprește-i! Acoperă-ți urechile! Și, dacă este nevoie, pleacă de acolo!

Nu lua în seamă cuvintele celor care spun că este prea târziu pentru a o lua de la capăt.

Nu da atenție celor care spun că nu vei valora niciodată prea mult.

Nu-i asculta pe cei care-ți spun că nu ești suficient de deștept, suficient de rapid, suficient de înalt sau suficient de mare – ignoră cuvintele lor!

Credința începe uneori cu a-ți pune vată în urechi.

Isus Se întoarce imediat către Iair și-i spune:

„Nu te teme. Crede doar!” (v. 36)

Isus îl provoacă pe Iair să vadă ceea ce nu se vede. Când îi spune: „Crede doar!”, de fapt îl imploră: „Nu-ți limita posibilitățile raportându-te doar la ceea ce se vede! Nu asculta doar ceea ce se aude! Nu te lăsa controlat doar de logică! Crede că există mai mult decât ceea ce este vizibil!”

„Ai încredere în Mine, pledează Isus. Nu te teme. Ai încredere în Mine.”

Un tată din Bahamas a strigat și el același lucru către fiul său prins în interiorul unei case în flăcări. Casa cu două etaje era cuprinsă de flăcări, iar familia – tatăl, mama și ceilalți copii – s-au grăbit să iasă din casă, în timp ce băiatul cel mai mic s-a speriat atât de tare de flăcări, încât a fugit înapoi sus. Atunci tatăl a strigat la el de afară:

— Sari, fiule, sari și eu te voi prinde!

Însă băiatul a strigat:

— Dar, tati, nu te văd!

— Știu, i-a răspuns tatăl, dar eu te văd pe tine.

Tatăl îl vedea chiar dacă băiețelul nu-și putea vedea tatăl.

Un exemplu asemănător de credință a fost găsit pe peretele unui lagăr de concentrare. Acolo, unul dintre prizonieri gravase:

Cred în soare, deși nu-l văd strălucind.

Cred în dragoste chiar și atunci când nu-mi este arătată.

Cred în Dumnezeu chiar și atunci când El nu-mi vorbește.

Încerc să-mi imaginez persoana care a gravat aceste cuvinte. Încerc să-mi imaginez degetele lui slăbănogite care țineau bucata de sticlă sau piatra cu care le-a scrijelit. Încerc să-mi imaginez ochii care se chinuiau să vadă prin întuneric în timp ce grava fiecare literă. Ce fel de om a putut avea o astfel de convingere? Ce ochi au putut vedea binele într-o asemenea situație îngrozitoare?

Există doar un singur răspuns posibil: ochii care au ales să vadă ceea ce nu se vede.

După cum a scris și Pavel: „Noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, deoarece cele care se văd sunt trecătoare, dar cele care nu se văd sunt veșnice“ (2 Cor. 4:18).

Isus îi cere lui Iair să privească la ceea ce nu se vede. Să facă o alegere. Fie să trăiască potrivit cu ceea ce se vede sau să privească prin credință la ceea ce nu se vede. Când ne lovește necazul, și noi avem de făcut o alegere. Să privim la rana noastră sau la Vindecător.

Alegerea ne aparține.

Iair a făcut această alegere. El a ales credința și pe Isus... iar credința în Isus l-a condus către fiica lui.

La casa lui Iair, Isus și Iair îi întâlnesc pe cei care boceau. Isus este tulburat de jalea lor. Îl deranjează faptul că ei se necăjesc atât de tare din cauza morții.

„De ce sunteți tulburați și plângeți? Copilul n-a murit, ci doarme!“ (v. 39)

Aceasta nu este o întrebare retorică. Este una onestă. Din perspectiva lui, fetița nu este moartă, ci doarme. Din perspectiva lui Dumnezeu, moartea nu este permanentă. Ci este un pas necesar pentru trecerea din această lume în cealaltă. Nu este un sfârșit; ci este un început.

Când eram mic aveam două mari plăceri – să mă joc și să mănânc.

Verile existau pentru acele după-amiezi petrecute pe terenul de baseball și în jurul mesei. Mama, însă, avea o regulă. Băieții murdari și transpirați nu aveau ce să caute la masă. Primele ei cuvinte, când intram pe ușă de la joacă, erau întotdeauna:

— Spălați-vă și schimbați-vă hainele dacă vreți să mâncați.

Problema e că niciun băiat nu prea adoră spălătul și schimbatul, însă niciodată nu m-am plâns și nu i-am spus mamei că prefer să put decât să mănânc. Din perspectiva mea, o baie și niște haine curate erau prețul pe care eram gata să-l plătesc pentru o masă copioasă.

Iar din perspectiva lui Dumnezeu moartea este acel mic preț care trebuie plătit pentru ca noi să putem sta la masă cu El. „...nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu... Căci ceea ce este supus putrezirii trebuie să se îmbrace în neputrezire, iar ceea ce este muritor *trebuie* să se îmbrace în nemurire“ (1 Cor. 15:50, 53; sublinierea autorului).

Dumnezeu este și mai categoric decât era mama mea. Ca să putem sta la masa Lui, *trebuie* să aibă loc o schimbare de haine. Iar pentru aceasta trebuie să murim, tocmai pentru ca trupul nostru să fie schimbat cu unul nou. Așadar, din perspectiva lui Dumnezeu, moartea nu trebuie privită cu spaimă, ci trebuie întâmpinată cu bucurie.

De aceea, atunci când îi vede pe oameni plângând și jelind din cauza morții cuiva, El îi întreabă:

„De ce sunteți tulburați și plângeți?“ (v. 39)

Noi percepem moartea ca pe ceva tragic, însă Isus vede moartea ca o izbăvire.

E prea greu pentru oameni să accepte aceste lucruri. „Ei însă râdeau de El“ (v. 40). (Următoarea dată când cineva râde de tine, ai face bine să-ți amintești că și de El au râs oamenii.)

Fii atent acum, pentru că nu o să-ți vină să crezi ce face Isus mai departe. Îi dă afară pe bocitori! Asta spune textul: „Isus i-a scos pe toți afară...“ (v. 40). Nu-i roagă să iasă, ci îi *scoate* afară pur și simplu. Îi apucă de guler și de curea și-i dă pe ușă afară. Reacția lui Isus a fost destul de categorică și dură. În textul original, cuvântul folosit aici este același cuvânt folosit ca să descrie ceea ce Isus a făcut cu schimbătorii

de bani în Templu. De asemenea, este același verb folosit de *treizeci și opt* de ori pentru a descrie ceea ce le-a făcut Isus demonilor.*

De ce? De ce o asemenea forță? De ce o astfel de intoleranță?

Poate că ne vom da seama de răspuns dacă mergem înapoi la scena aceea din sufrageria mea. După ce Jenna și Andrea s-au ghidat pe rând prin labirintul de obiecte, am hotărât să adaug și eu o strategie demonică în joc. În ultima tură a jocului, m-am strecurat în spatele Jennei, care mergea cu ochii închiși, și am început să-i șoptesc:

— Nu o asculta pe ea. Ascultă-mă pe mine. Eu o să-ți spun pe unde să mergi.

Atunci Jenna s-a oprit, a analizat situația și a ales de care voce să asculte.

— Taci, tati, a chicotit ea și apoi a continuat după instrucțiunile Andrei.

Însă nu m-am dat bătut atât de ușor, așa că am luat capacul de la o oală, m-am apropiat de ea și am început să bat în el. Bineînțeles că s-a speriat și a sărit cât colo. Atunci Andrea, văzând că sora ei era speriată, a făcut un lucru minunat. A alergat până la ea și a îmbrățișat-o, spunându-i:

— Liniștește-te, sunt aici cu tine.

Nu avea de gând să lase ca zgomotul acela să o distragă pe Jenna de la drumul ei.

Nici Dumnezeu nu va lăsa zgomotul să te distragă de la drumul tău. El încă îi alungă pe critici și reduce la tăcere vocile care vor să te oprească.

Unele astfel de intervenții le-ai văzut. De majoritatea, însă, nu ești conștient.

Doar atunci când vei ajunge acasă vei afla de câte voci ademenitoare te-a protejat. Doar veșnicia va descoperi momentele când El:

A intervenit împiedicându-te să te implicii în afaceri necurate.

A făcut să cadă ceața peste aeroport, distanțându-te în acest fel de o oportunitate dubioasă.

* Textul biblic folosește verbul ἐκβάλλω. Acesta descrie o acțiune energetică și decisivă, menită să evidențieze autoritatea celui care o face. (*n. ed.*)

A cauzat o pană de cauciuc, împiedicându-te să ajungi la un hotel și să întâlnești o femeie ademenitoare.

Și doar în veșnicie vei ști de câte ori te-a protejat:

Dându-ți un partener de viață care-L iubește pe Dumnezeu mai mult decât tine.

Deschizându-ți ușa pentru o nouă afacere ca să poți rămâne în aceeași biserică.

Punând la stația de radio persoana potrivită cu mesajul potrivit, exact în ziua în care aveai nevoie de încurajare.

Nu uita: Dumnezeu știe că tu și cu mine suntem orbi. El știe că trăirea prin credință și nu prin vedere nu vine natural. Și cred că tocmai acesta este un motiv pentru care a înviat-o pe fiica lui Iair din morți. Nu de dragul ei – ea era mai bine în cer. Ci de dragul nostru – ca să ne învețe că cerul vede atunci când ne încredem în El.

Un ultim gând din acel joc cu ochii închiși. Am rugat-o pe Jenna cum de putea să audă vocea surorii ei, care se afla în partea cealaltă a camerei, atunci când eu încercam s-o distrag din spatele ei.

Răspunsul ei?

— Pur și simplu m-am concentrat și am încercat să fiu foarte atentă.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE ȘI DISCUȚII

1. Ce părere ai despre experimentul de credință al lui Max cu fiicele lui? Ce crezi că încerca să le învețe? Ce ai învățat din relatarea acestui experiment?
 2. Ai momente când ți-ai dori să poți vedea ce se va întâmpla în viitor? Care ar fi beneficiile dacă acest lucru ar fi posibil? Dar dezavantajele? Dacă ai putea cumva să dobândești această abilitate de a vedea viitorul, ai face-o? Explică răspunsul.
 3. Autorul afirmă că un principiu esențial pentru a vedea ceea ce nu se vede este acela de a ignora ceea ce spun oamenii. La ce anume se referă el? Ce tip de oameni ignori tu? Ce tip de sfaturi refuzi să ascuți? Ar putea sfatul lui Max să fie periculos în anumite circumstanțe?
 4. De ce i-a dat Isus afară pe oameni din casa lui Iair?
 5. Citește 2 Corinteni 4:16-18. Cât de permanente sunt lucrurile care se văd? Cât de permanente sunt lucrurile care nu se văd? Cum ne putem „fixa“ ochii pe Isus și pe lucrurile care nu se văd?
-